

položiti asi tak, zdali dovolenost určité činnosti nemá podle vůle zákona býti posuzována toliko podle faktických okolností v době konsentování (úředního zkoušení?, podání žádosti?), takže faktické okolnosti později nastalé nemohou již býti důvodem pro odvolání nebo restrikcii konsensu jednou uděleného. V nouzi mohlo by pak pomoci jen vyvlastnění. Vše závisí na výkladu konkrétního zákona, v němž snad nebude vždycky nemožno naléztí indicie pro kladnou odpověď této otázky (t. j. ve prospěch stability konsensu).

Literatura.

Kromě spisů v textu uvedených ještě: Gluth: „Genehmigung und subjektives Recht“ v „Archiv für öffentliches Recht“, III. ročník; Rehm: „Die rechtliche Natur der Gewerbskonzession“, 1889; Laun: „Das Recht zum Gewerbebetriebe“, 1908; Ackermann: „Der Baukonsens“, 1910; Rudorff: „Über Bauerlaubnis usw.“, 1915; Schanze: „Die Patenterteilung“ v „Archiv für öff. Recht“, IX. str. 175; Pahlke: „Das Wesen der Baugenehmigung und des Baudispenses“ ve „Verwaltungsarchiv“, sv. 32 (1927); ve Stengel-Fleischmannově: „Wörterbuch des deut. Staats- und Verwaltungsrechtes“, hesla: Konzessionen od G. Meyera a G. Anschütze, stať Eisenbahnkonzession v hesle Eisenbahnwesen a heslo Stauanlagen; ve Stier-Somló-Elsterově: „Handwörterbuch der Rechtswissenschaft“, heslo Konzessionen od Stier-Somló, Friedrichsova hesla: Schankerlaubnis, Subjektives Recht a v. Kienitzovo heslo: Eisenbahnrecht; ve v. Bitterově „Handwörterbuch der preuss. Verwaltung“, 3. vydání 1928, hesla: Baugenehmigung, Eisenbahnkonzessionen, Gewerbliche Anlagen, Verleihung von Wasserbenutzungsrechten, Wege (öffentliche, str. 1070) a j.

Emil Hácha.

Konfraternity, kongregace

viz Řády.

Kongresy a konference mezinárodní.

Kongresy a konference mezinárodní jsou formální schůzky zástupců několika států za účelem projednání záležitostí mezinárodní důležitosti a dohody o nich (Oppenheim-Mc. Nair: „International Law“, 1928, díl I., str. 692).

S hlediska mezinárodního práva přicházejí v úvahu především, ne-li výhradně, toliko ona shromáždění, jejichž členy jsou státy a jejichž účastníky jsou formálně legitimováni, k jednání a usnášení zplnomocnění, přímí zástupci vlád jednotlivých států. Tento užší pojem nutně plyne ze zá-

kladního pojmu samotného práva mezinárodního, za jehož subjekty v klasické jeho doktríně uznávány jsou toliko státy.

Nelze však přehlížeti, že novodobý vývoj světového společenství zájmového prochnutý hesly demokratismu vnitř státu a demokratického, kosmopolitního internacionalismu mimo jeho hranice, podporovaný mohutným technickým pokrokem komunikačním, postupně rozvinul dnes již pestře rozrostlé vztahy mezinárodní, nemezující se pouze na dříve výhradní, bezprostřední úřední či diplomatické vztahy mezi vládami jednotlivých států, a to především prostřednictvím jich ministerstev zahraničních věcí, nýbrž projevující se i přímými styky ministerstev odborných, vedle nich však i vládou nesprostředkovanými styky různých veřejných i soukromých, více méně samosprávných útvarů nebo zájmových skupin vnitř státu, jichž koleje na půdě mezinárodní probíhají v soutěži a druhdy i v rozporu s oficiálními zájmy celostátními. Odtud plyne potřeba rozlišování mezi vztahy a konferencemi mezistátními v užším slova smyslu a konferencemi mezinárodními v širším slova smyslu, z nichž ovšem pro účely posuzování jich se stanoviska mezinárodního práva jest na dobro vyloučiti ony schůzky či shromáždění mezinárodní, jichž účastníky jsou pouze soukromé osoby a na nichž předmětem jednání a usnášení jsou toliko takové zájmy, na jichž úpravě státní moci dle vnitřního zákonodárství nepřísluší nijaké přímé ingerence po stránce právní.

Historicky vyvinul se ovšem konferenční život mezinárodní na základě styků mezistátních, v nichž dokonce v dobách monarchického absolutismu individuální zájmy státní na venek splývaly s individualistickými osobními zájmy panovníků a jich dynastií. Konferenční styky té doby byly proto mezi panovníckými spíše než mezistátními a pokud konaly se prostřednictvím plnomocníků, byli tito především reprezentanty osoby a mluvčími vůle panovníkovy. Autokratismus monarchický zatlačen byl na sklonku stol. XVIII. vzniklým a v XIX. stol. převládnuvším demokratismem, jenž však z prvu uplatňoval reformní svou moc toliko v přerodu života vnitrostátního a teprve pozvolna počal se projevovati i ve vztazích mezinárodních přesunutím váhy se suverenity hlavy státu na suverenitu vlády státu, promítaje takto obraz vnitřního konstitučního právního řádu i na venek. Mezinárodní konference nabyly takto